

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

OKRESNÝ SÚD BRATISLAVA I

Doslo: 17.07.2013

4 Obdo 45/2012

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne:

zast: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o.,
so sídlom: Ľudová 14, Košice, IČO: 47 234 466, konajúca prostredníctvom svojho konateľa -
advokáta JUDr. Petra Rybára, proti žalovanému: **Provident Financial, s. r. o., so sídlom:**
Mlynské Nivy 49, Bratislava, IČO: 35 805 731, zast. De minimis, spol. s r. o., so sídlom:
Mateja Bela 6, Bratislava, IČO: 36 868 949, konajúca prostredníctvom svojho konateľa -
advokáta Mgr. Mareka Kaňavského, o **zaplatenie 768,- eur s príslušenstvom**, vedenej na
Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26 Cb 45/2010, na dovolanie žalobkyne proti
uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 36/2012-35 z 29. júna 2012, právoplatné 20.
augusta 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k.
3 Co 36/2012-35 z 29. júna 2012 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k.
26 Cb 45/2010-28 z 20. septembra 2011 **zrušuje a vec vracia** Okresnému súdu
Bratislava I na ďalšie konanie.

O dôvodnenie:

Okresný súd Bratislava I ako súd prvého stupňa uznesením č. k. 26 Cb 45/2010-28 zo
dňa 20. 09. 2011 zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 384,- eur. O trovách
konania rozhodol podľa § 151 ods. 1 veta prvého Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len
„O. s. p.“) tak, že o týchto rozhodne v konečnom rozhodnutí.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa si žalobou, súdu
prvého stupňa doručenou dňa 09. 03. 2010, uplatnila nárok voči žalovanému na zaplatenie
istiny vo výške 384,- eur z titulu bezdôvodného obohatenia a súčasne istiny 384,- eur z titulu
primeraného finančného zadostučinenia. Súd poukázaním na ust. 5 ods. 1 písm. a/ zákona
č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon
č. 71/1992 Zb.“ alebo „poplatkový zákon“), § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., § 4 ods. 2

písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb. a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupekoch v zneni neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane spotrebiteľa“) vyslovil názor, že žaloba žalobkyne v časti výroku o zaplatenie bezdôvodného obohatenia nespadá pod ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, z dôvodu ktorého v tejto časti spotrebiteľ od platenia súdneho poplatku oslobodený nie je. Súd preto v tejto časti vyrubil súdny poplatok v sume 23,- eur. Žalobkyňu na jeho zaplatenie vyzval s poučením, že v prípade nezaplatenia súdneho poplatku v lehotе do 10 dní od doručenia výzvy, súd konanie zastavi. Výzva bola žalobkyni doručená dňa 24. 08. 2011, v stanovenej lehotе však vyrubeny súdny poplatok nezaplatila, preto súd s poukazom na § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. konanie v predmetnej časti zastavil.

Na odvolanie žalobkyne proti prvostupňovému uzneseniu, Krajský súd v Bratislavе ako súd odvolací uznesením č. k. 3 Co 36/2012-35 zo dňa 29. 06. 2012, napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd poukázal na § 4 ods. 2 pism. za/ zákona č. 71/1992 Zb., v zmysle ktorého spotrebiteľ domáhajuci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 250/2007 Z. z., je osobne oslobodený od súdneho poplatku. Uviedol, že žalobkyňa sa svojou žalobou okrem zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia 384,- eur (v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.), domáha aj zaplatenia bezdôvodného obohatenia 384,- eur. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného malo vzniknúť tým, že v zmluve o úvere č. 370019529 uzatvorenej so žalobkyňou mal žalovaný nesprávne uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“), pretože pri výpočte nezohľadnil poplatok vo výške 4,50 eur týždenne za inkasovanie splátok v mieste bydliska na základe zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Nesprávnym uvedením RPMN mal žalovaný žalobkyňu uviesť do kvalifikovaného omylu týkajúceho sa podstatnej okolnosti, a to skutočnej ceny úveru. Ide tak o relativnu neplatnosť celého právneho úkonu podľa §49a v spojeni s § 40a Občianskeho zákonnika, čim bolo založené bezdôvodné obohatenie žalovaného.

Odvolací súd vyslovil názor, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je nárokom, ktorý je spotrebiteľovi priznávaný podľa zákona č. 250/2007 Z. z., ale ide o nárok podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonnika. Žalobkyňa sa preto v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia nedomáha priznania ochrany svojho práva ako spotrebiteľ podľa

osobitného predpisu tak, ako to predpokladá § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb. upravujúci osobné osloboodenie spotrebiteľa od súdnych poplatkov, v dôsledku čoho od súdneho poplatku oslobodená nie je.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd vyhodnotil postup súdu prvého stupňa spočívajúci v zastavení konania v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, za správny. Totožné s prvostupňovým súdom uviedol, že podaním žaloby v uvedenej časti žalobkyňi vznikla poplatková povinnosť v zmysle § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb., ktorú však napriek výzve súdu nesplnila, hoci o následkoch nezaplatenia poplatku bola poučená.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 20. 08. 2012.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala v zákonom stanovenej lehote dovoľanie žalobkyňa (ďalej tiež ako „dovolateľka“) argumentujúc, že jej ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), súčasne, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vychádzajúc zo zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“) platného v čase uzavretia zmluvy, ako aj z podmienok uzavretia zmluvy o úvere so žalovaným má dovolateľka za to, že vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou je vzťahom spotrebiteľským. Poukázaním na § 4 ods. 2 písm. za/ poplatkového zákona uviedla, že žalovaný (majúc zrejmé na mysli žalobkyňu) ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany podľa osobitného predpisu (zákona o spotrebiteľských úveroch) je priamo zo zákona oslobodený od súdneho poplatku. Uviedla tiež, že bezdôvodné obohatenie, vydania ktorého sa od žalovaného domáha, má jednoznačne svoj základ v spotrebiteľskej zmluve. Zdôraznila, že zo zákona č. 71/1992 Zb. nevyplýva, že by uplatňovanie práv podľa Občianskeho zákonnika bolo z oslobodenia vyňaté. Uvedené by sa priečilo samotnému zmyslu citovaného ustanovenia, ktorým je finančná ochrana práv spotrebiteľov. Má za to, že „osobitým predpisom“ je myšlený aj Občiansky zákonník, čo vyplýva aj z toho, že v poznámke 4aa/ k § 4 ods. 2 písm. za/ poplatkového zákona je zákon č. 258/2001 Z. z.

uvedený len prikladom („4aa/ Napríklad § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestúpkoch v znení neskorších predpisov.,“).

Dovolateľka poukazaním na rozhodnutia súdov, a to uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co II/9/2011 zo dňa 13. 09. 2011, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 132/2011 zo dňa 30. 05. 2011, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 268/2005 dovolaciemu súdu navrhla, aby napadnúté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Súčasne si uplatnila nárok na náhradu troy konania z titulu právneho zastúpenia jej osoby právnym zástupcom za dva úkony právnej služby v zmysle zákona č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovoľiaci (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovoľanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), najskôr skúmal, či dovoľanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolaci súd rozhodoł uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O. s. p. platí, že ak dovoľanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnúté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolaci súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/, veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovoľanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolaci súd vyslovil vo svojom potvrzujúcom uznesení, že je dovoľanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevýkonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 3 O. s. p.,

ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o užnesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o žalcovskom, tľmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trosvách konania, ako aj o tých užneseniac vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje užnesením.

Dovolanim napadnuté užnesenie odvolacieho súdu znaky vyšie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávannej veci odvoľací súd užnesenie Okresného súdu Bratislava I ako súdu prvého stupňa sice potvrdil, pričom však vo výrokovej časti pripustnosť dovolania nevyslovil. Z dôvodu, že v predmetnom prípade sa nejedná ani o ďalšie formy rozhodnutí podľa 239 ods. 2 O. s. p., je nepochybné, že dovolanie žalobkyne v zmysle ustanovenia § 239 pripustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie pripustnosti dovolania, smerujúceho proti užneseniu podľa § 239 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je pripustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo užneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád, vymenovaných v písmenach a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z vád v zmysle § 237 pism. a/ až pism. g/ O. s. p., možno dovolanim napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľka vo svojom dovolani namietaла vadu konania podľa § 237 pism. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je pripustné, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv

a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

K odňatiu možnosti žalobkyne konáť pred súdom malo podľa jej názoru dôjsť tým, že súd prvého stupňa konanie v časti ňou uplatneného nároku voči žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil, a to aj napriek tomu, že ako spotrebiteľka, uplatňujúca svoj nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, je priamo zo zákona o súdnych poplatkoch od platenia poplatku oslobodená.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa si žalobou zo dňa 07. 03. 2010, súdu prvého stupňa doručenou dňa 09. 03. 2010, uplatnila nárok na zaplatenie sumy 384,- eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného, ako aj nárok na zaplatenie ďalšej sumy v rovnakej výške ako primerané finančné zadostučinenie (č. 1. 1 - 4). Svoj nárok odvija od zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 370019529 zo dňa 15. 02. 2009, na základe ktorej jej žalovaný poskytol bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 500,- eur (č. 1. 5). Prvostupňový súd výzvou zo dňa 15. 08. 2011, žalobkyni doručenou dňa 24. 08. 2011 (č. 1. 25 - 26), vyzval dovolateľku, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy zaplatila súdny poplatok za podaný návrh vo výške 23,- eur podľa položky č. 1 písm. a/ Sadzobnika súdnych poplatkov. Súčasne žalobkyňu poučil, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd konanie zastavi. Žalobkyňa dňa 31. 08. 2011 zaslala súdu vyjadrenie, v ktorom s vyrubením súdneho poplatku vyjadrila nesúhlas argumentujúc, že svoje práva si uplatňuje ako spotrebiteľka s tým, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. za/ poplatkového zákona je od platenia súdneho poplatku oslobodená (č. 1. 27). Súd prvého stupňa uznesením č. k. 26 Cb 45/2010-28 zo dňa 20. 09. 2011 konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 384,- eur zastavil dôvodiac, že žaloba žalobkyne v časti, v ktorej si uplatnila nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, nespadá pod ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto v tejto časti žalobkyňa od platenia od súdneho poplatku oslobodená nie je. Z dôvodu, že žalobkyňa vyrubený súdny poplatok nezaplatila, súd konanie v predmetnej časti podľa § 10 ods. 1 poplatkového zákona zastavil. Na odvolanie žalobkyne odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa, svojím uznesením č. k. 3.Co 36/2012-35 zo dňa 29. 06. 2012, ako veene správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolec a dovolateľ (§ 5 ods. 1 pism. a/ zákona č. 71/1992 Zb.). Zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na začatie konania je vecnou procesnou podmienkou konania, bez splnenia ktorej súd nezačne o návrhu konáť. Z poplatkovej povinnosti však existujú určité výnimky zakotvené priamo v poplatkovom zákone ako tzv. zákonné osloboodenie (v § 4 ods. 1 ako vecné a v ods. 2 ako osobné osloboodenie od súdnych poplatkov), resp. osloboodenie účastníka poplatkového úkonu (celkom alebo sčasti) na základe jeho žiadosti podľa § 138 O. s. p.

Podľa § 4 ods. 2 pism. za/ zákona č. 71/1992 Zb., od poplatku je osloboodený spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu 4aa/ Poznámka 4aa/ k citovanému ustanoveniu znie: napríklad § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zakona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov".

Spotrebiteľom sa rozumie každá fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. V rámci konkrétneho vzťahu je vždy slabšou zmluvnou stranou, ktorá vopred pripravený návrh zmluvy nemôže ovplyvniť.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia poplatkového zákona je od poplatku osloboodený spotrebiteľ v sporoch, ktoré vznikli zo spotrebiteľskej zmluvy v každom konaní, ktoré má základ v spotrebiteľskej zmluve. Spotrebiteľskou zmluvou (nazývanou tiež ako typová, alebo adhézna zmluva), je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávateľia so spotrebiteľmi.

Cieľom oslobodenia spotrebiteľov od súdnych poplatkov priamo zo zákona bolo preklenutie ich zábran uplatňovať svoje nároky na súde v postavení žalobcu, resp. brániť svoje práva v pozícii žalovaného alebo povinného voči dodávateľom ako silnejšej zmluvnej strane určujúcej obsah zmluvy, ktorá súčasne stanovuje aj podmienky jej realizácie. Zo znenia poznámky 4aa/ k § 4 ods. 2 pism. za/ poplatkového zákona je zrejmé, že tento uvádzá len prikladmy, nie taxatívny výpočet možných právnych predpisov, na základe ktorých spotrebiteľ môže uplatniť svoje práva na súde bez toho, aby bol povinný zaplatiť súdny

poplatok („Napríklad...“). Príkladom je uvedený zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (nie však zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako to mylne uviedla žalobkyňa na str. 2 svojho dovoľania), čo však neznamená, že spotrebiteľ sa svojho práva na súde nemôže domáhať aj na základe iných právnych predpisov, vrátane základného kódexu civilného práva, a to Občianskeho zákonnika.

Dovolací súd preto suhlasí s tvrdením žalobkyne, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa v predmetnom konaní domáha, má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve. Žalobkyňa má postavenie spotrebiteľa, v dôsledku ktorej skutočnosti sa na ňu vzťahuje zakonné oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 pism. za/ zákona č. 71/1992 Zb. osudných poplatkov. Dovolací súd na marge uvedeného dodáva, že pri nejednoznačnom výklaďe akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten vyklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa a v tejto súvislosti aj v rámci ukladania poplatkovej povinnosti treba uprednostniť výklad, ktorý je na prospch poplatníka.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému dovolateľkou podľa § 241 ods. 2 pism. c/ O. s. p., tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovoľací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je sice prípustným dovolacím dôvodom, samo osebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania (§ 239 O. s. p.), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobniť vecnému preskúmavaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedených skutočnosti je zrejmé, že vo veci konajúce súdy sa s postavením žalobkyne a s jej nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k poplatkovej povinnosti nevysporiadali správne, z dôvodu ktorého začali konanie procesnej vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.. Uvedená procesná vada zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovoľací súd napadnuté rozhodnutia zrušiť, pretože rozhodnutia vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôžu byť považované za správne. S poukazom na uvedené preto dovoľací súd dovolanim napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 243b ods. 2 veta prvý, § 243b ods. 3, § 243b ods. 4 veta za bôdkočiarkou O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu

prvého stupňa na ďalšie konanie. V ďalšom konaní je súd prvého stupňa právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov
3 : 0.

P o u ē n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. júna 2013

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mgr. Monika Poliačiková